

nobis nullam sperandam esse salutem sine mortificatione, quae illa est Circumcisio, quam modo exigit a Christianis;

Idem tunc primo Dominicalis sermone pro quarta Adventus Dominici loquitur de penitentia, quae austeritate esse debet, quod mortificationi applicari potest; quemadmodum plerique de penitentia sermones loquantur de austeritate, quae verus penitens corpus suum debet excipere.

Basilus in *Paroia*, *V. Immortificatio*, Labatha *V. Mortificatio*. Alii sub penitentiae nomine collegerunt, quidquid ad hoc etiam pertinet argumentum.

PARAGRAPHUS III.

Loci, exempla, & applicationes Scripturarum huius Argumenti.

Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est mihi aliquis. *Matth. 10.* Qui invenit animam suam, perdat illam; & qui perdidit animam suam propter me, inveniet eam. *Ibidem.*

A diebus Joannis Baptista usque nunc, regnum caelorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. *Ibid. cap. 11.* Qui voluerit animam suam salvam facere, perdat eam; qui autem perdidit animam suam propter me, inveniet eam. *Ibid. cap. 16.*

Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. *Ibidem.* Si quis vult me sequi, denegat semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. *Marci 8.*

Qui voluerit animam suam salvam facere, perdat eam, qui autem perdidit animam suam propter me, & evangelium, salvam faciet eam. *Ibidem.*

Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me. *Luc. 9.*

Qui non vult animam suam, non potest meus esse discipulus. *Ibidem, cap. 14.*

Qui amat animam suam, perdet eam, & qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam aeternam custodit eam. *Joan. 12.*

Si vultis vitae aeternae scandalizari de, vultis eum, & projice ab eis. *Matth. 5.*

Ve vobis, qui saturati estis, & vobis, qui ridetis nunc. *Luc. 6.*

Intrae per angustiam portam, quia lata, & spatiosa via est, quae ducit ad perditionem. *Matth. 7.*

Quam angusta porta, & arcta via est, quae ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inveniunt eam. *Ibidem.*

Hoc scintetis, quia vultis homo noster simul crucifixus est, ut destruat corpus peccati, & ultra non serviamus peccato. *Ad Rom. 6.*

Debitores sumus non carni, ut secundum carnem vivamus. Si enim secundum carnem viveretis, mortemini; sed autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis. *Ibidem, cap. 8.*

Nihil nunc damnationis est vobis, qui sunt in Christo Jesu, qui non secundum carnem ambulatis. *Ibidem.*

Qui secundum carnem sunt, quae carnis sunt, sapientiae, qui vero secundum spiritum sunt, quae sunt spiritus, sentientiae. *Ibidem.*

Non regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentiis ejus. *Ibidem cap. 6.*

Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne forte cum illis praedixerero, ipse reprobus efficiam. *1. Ad Corinth. 9.*

Semper mortificationem Jesu in corpore vestro circumferentes, ut & vita Jesu manifestetur in corporibus vestris, & ad Corinth. 4.

Christo confixus sum cruci. *Ad Galat. 2.* Qui sunt Christi, carum suam crucifixerunt cum vitiis, & concupiscentiis. *Ibidem, cap. 8.*

Spiritu ambulantes, & desideria carnis non persequenti. *Ibidem.*

Mihi mundus crucifixus est, & ego mundo. *Ibidem cap. 6.*

Ego dignatus sum Domini Jesu in corpore meo porro. *Ibidem.* Obsecro vos per misericordiam Dei, ut exhibentis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placeantem. *Ad Rom. 12.*

Carnis vultum non servetis in desideris. *Ibid. cap. 13.* Multi ambulantes, quos sepe dicebam vobis. Quia autem & sensu vultu imitator crucis Christi, quovum finis invenitur, & gloria in consensu ipsorum. *Ad Philipp. 3.*

Adimple ea, quae sunt passio Christi, in carne mea. *Ad Coloss. 1.* Filii sermo: nam si commorati sumus, & convolvimus, & sustulimus, & convolvimus. *2. Ad Timoth. 2.*

Mortificate membra vestra, quae sunt super terram. *Ad Coloss. 3.* Charissimi, obsecro vos tanquam adventus, & peregrinus abstinere vos a carnalibus desideris, quae militiam adversus animam. *1. Petri 2.* Propter te mortificamur tota die. *Psal. 43.* Post concupiscentias tuas non est. *Ecclesi. 18.*

Exempla ex veteri, novisque testamentis assumpta.

Primum mortificationis exemplum, quod in lege veteri occurrit, illud est sancti Patriarchae Abraham, quem sancti Patres nobis tanquam perfectum christiane mortificationis exemplum proponunt; & sacrificium illud, quo immolatus erat Deo, quo nihil ipsi in teris erat jucundius, illud nobis representat, quod indefinenter offerre tenemus carnis, sensuumque nostrorum, qui nostram partem constituunt. Audi quomodo S. Basilus Seleucensis loquitur de sancti hujus Patriarchae constantia, cum filium suum Isaac erat immolaturus. Pervenit uterque, ait ille, ad verticem montis sacerdos simul, & victima. Ara parata est; filius manibus post terga revinctus super eandem collocatur, quo ne hifere quidem audeat. Terribile spectaculum amor erga anigenitum, & amor erga Deum in patris corde decernat, uter pollet magis: Abraham vero, qui liti hujus constituit est Juedex, gladium arripit dextra, in gratiam amoris Dei sententiam pronunciat, eique victoriam adjudicat, & sacrificium, quo unigenitum Isaac Deo offerre paratus est, hujus rei argumentum est, aeternumque erit monumentum. Quod autem Abraham semel, hoc nos toto vitae tempore facere debemus. Imperium, quo ille filium suum sacrificare fuit iustus, Christianis omnibus irrogatum est, ut jugulent in seipis veterem hominem, & destruant corpus peccati, quod est concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, & superbia vitae. Quomobrem veri fideles, qui ex illa stri hoc exemplo didicerunt, nullam fieri iacturam, cum nobismetipsis, omnibusque rebis creatis morimur, nescimus, quid fit miseratio cum agitur de carne, & affectionibus, quas sibi victimas deposcit Deus immolandas. Ipsi sacerdotes sunt simul, & victimae non semel, sed quotidie: singularique momentis; & perenni hoc sacrificio Creatori, supremoque Domino etiam deferunt honorem, quem maxime capit: videlicet per hanc mortificationem, quae sibi evangelica lege praecipitur.

Insignis est mortificatio David propter regiam illius dignitatem, ac propter actionem prolixam singularem, quam toto exercitio insipienter operatus est. Jam iam Philistinorum castra expugnaturus erat; sed cum labore defessus, pulvere conpersus, siti laborans testatus fuisse desiderium gullandi aquam de cisterna Bethleem, quam toto exercitio insipienter operatus est. Jam iam Philistinorum castra expugnaturus erat; sed cum labore defessus, pulvere conpersus, siti laborans testatus fuisse desiderium gullandi aquam de cisterna Bethleem, quam toto exercitio insipienter operatus est.

Idem tunc primo Dominicalis sermone pro quarta Adventus Dominici loquitur de penitentia, quae austeritate esse debet, quod mortificationi applicari potest; quemadmodum plerique de penitentia sermones loquantur de austeritate, quae verus penitens corpus suum debet excipere.

Idem tunc primo Dominicalis sermone pro quarta Adventus Dominici loquitur de penitentia, quae austeritate esse debet, quod mortificationi applicari potest; quemadmodum plerique de penitentia sermones loquantur de austeritate, quae verus penitens corpus suum debet excipere.

Idem tunc primo Dominicalis sermone pro quarta Adventus Dominici loquitur de penitentia, quae austeritate esse debet, quod mortificationi applicari potest; quemadmodum plerique de penitentia sermones loquantur de austeritate, quae verus penitens corpus suum debet excipere.

Idem tunc primo Dominicalis sermone pro quarta Adventus Dominici loquitur de penitentia, quae austeritate esse debet, quod mortificationi applicari potest; quemadmodum plerique de penitentia sermones loquantur de austeritate, quae verus penitens corpus suum debet excipere.

Idem tunc primo Dominicalis sermone pro quarta Adventus Dominici loquitur de penitentia, quae austeritate esse debet, quod mortificationi applicari potest; quemadmodum plerique de penitentia sermones loquantur de austeritate, quae verus penitens corpus suum debet excipere.

Idem tunc primo Dominicalis sermone pro quarta Adventus Dominici loquitur de penitentia, quae austeritate esse debet, quod mortificationi applicari potest; quemadmodum plerique de penitentia sermones loquantur de austeritate, quae verus penitens corpus suum debet excipere.

Idem tunc primo Dominicalis sermone pro quarta Adventus Dominici loquitur de penitentia, quae austeritate esse debet, quod mortificationi applicari potest; quemadmodum plerique de penitentia sermones loquantur de austeritate, quae verus penitens corpus suum debet excipere.

Exemplum S. Patriarchae Abraham.

S. Jo. Bapt. ex exempl.

Apostolorum exemplum.

Exemplum David.

Alterum David exemplum.

Austeritate, quae in veteri lege exercebatur.

populi salute aggrediebantur, uti Judith, & Ethet fecisse innotebit.

Dei filius, qui Christianis tot tradidit mortificationis regulas, atque praeccepta, illius quoque reliquit exempla quolibet in vite suae statu, qualibet in occasione, & circa quodvis obiectum: quod enim ad voluntarium fugam pertinet, ex quo illum plorasse intelligimus, non aliter, illum rixisse usquam, nullum suspensum, immo neque ullam ab omni licet suspensiois umbra abhorrentem animi recreationem sibi permisit, ut spiritum, corpuse suum aliquando reficeret: Secundo quod ad sensum, & carnis mortificationem spectat, quamvis illius caro esset purissima, ac perfecte spiritu subjecta, ideoque nullus eidem excidere poterit motus, qui coercendus esset; nihilominus durissima, & assidua austeritate seipsum mortificare non desistit; cum enim vitam suam in carum etiam rerum inopia, quae ne pauperissimus quidem desunt, tradidisset; quibus cum doloribus eidem finem imposuisset, compertum, atque exploratum est.

Proterius Domini, magni Joannis Baptista vita hominibus adhuc aeterna vita est; eaque illi Judaea totius universalem exificationem, & sancti viri famam conciliauit, quae requirebatur, ut Messia illud perhiberet testimonium, quod ab omni suspitione vacaret. Ita, ut Salvatori vias praepararet, hominibus praedicans penitentiam, quam fecerit hanc ipse exercuit, licet in matris utero sanctificatus nulla mortali labe unquam integritatem suam minuisse? Hoc folum patet, ipsum annos triginta in deserto vixisse, quin aliam haberet recessum, quam specum, quo alios focios haberet, quam feras: nuda tellus ei erat cubile, & caelum protectio, cameli corium durum, ipsidumque illius erat indumentum, atque victum mel agrese, & quod inculca, & deserta terra ferre potest, praebat: ita ut hac vite austeritate, ab omni molitie abhorrente, mortales disposuerit ad recipiendum evangelium, atque Salvatori occasionem praebuerit dicendi, per ipsum novam legem coeptam fuisse, & regnum caelorum vi tantum rari, hoc est labore, & mortificatione.

Quod ad Apostolos attinet, satis est audire D. Paulum suos enarantem labores, itinera, persecutiones, & quidquid passus est, ut suum obire ministerium; & liquido innotebit, apostolicam vivendi rationem, quam ipse, alique Apostoli secuti sunt, vitam fuisse, ut ipse ait, cruciatum, ab omni molitie, & voluptate remotissimum: In labore, & aeterna, in vigiliis multis, in fame, & siti, in frigore, & nuditate. *1. Cor. 11.* Igitur mortificatio quodammodo fuit gloriosi hujus muneris character; ad illud enim suscipiendum, utiliterque obeundum, oportet, quod fecerunt Apostoli, rebus omnibus fesse expliare, omnem affectionem relinquere, & penitus mundo mori, ut omnia suscipere, omnia pati, omnibusque periculis nosmet obijcere valeamus; quod S. Paulus suo, aliorumque Apostolorum, & evangelii praecipiunt nomine paucis verbis expressit: Propter te mortificamur tota die, stimulis sumus, sicut oves occisionis: ad Roman. 8. Juxta hoc exemplar sese conformarunt primi fideles, qui hoc pacto gestarunt, & glorificarunt Jesum Christum in corpore suo, quemadmodum Apostolus loquitur.

Applicationes aliquorum Scripturae locorum.

Vetus homo noster simul crucifixus est, ut destruat corpus peccati, & ultra non serviamus peccato: ad Roman. 6. Verba haec nullum magis aptum sensum admittunt, quam si de corporis, sensuumque mortificatione explicentur: neque enim sufficit mori peccato per dolorem ejusdem, & sacramentum, quo delatum fuit: quia, quemadmodum Apostolus loquitur, cum vetus homo noster crucifixus fuerit, ut corpus peccati destruat, non debemus amplius imposterum fervire peccato. Hinc S. Augustinus infert, tempus crucis, & mortificationis carnis illud esse, quo in nobismetipsis conamur destruere corpus peccati, & excidere hominem exteriorem; qui proprie totus est hujus vite cursus. *Ex Homiliis moralibus, homilia pro die Paschalis.*

Qui non odit animam suam &c. *Luc. 14.* Haec verba quod memo usque ignorat, de sensum, & carnis mortificatione intelliguntur. In qua S. Augustinus ait, hoc pacto agere, non esse propriam odisse carnem, sed illam amare, non malum, sed bonam eidem aserere; quia hoc est propterea illius corruptionem aserere, hoc est propria vitia corrigere, vitiis suis moderari, eamque in naturalem ordinem, in quo de-

Henry Bill. Tom. III.

bet, redigere. In statu innocentiae opus non fuisse subigere carnem, quia spiritui obtemperat; at non ita in statu naturae corruptae, in quo jugis esse debet mortificatio, quia jugis est concupiscentiae effectus, & haec mortificatio proprius est christianae gratiae effectus. *Ex eodem loco desumptum.*

Corpus, quod corrumpitur, aggravat animam. *Sap. 9.* Magis & natura docent, arborem ex altius atollui, quo magis illius rami secantur, qui succum, ac vim ejus inutiliter dividunt. Hoc ipsum spiritui accidit, qui eo magis in caelum tollitur, quo magis mortificatur sensus in terram eum detrahentes: si enim corpus, quod corrumpitur, aggravat animam secundum Sapientiae estatum, nonne sequitur, animam eo magis atollui, quo magis a corpore expeditur? Si exteros sensus bene dirigamus, S. Gregorius ait, internos motus, qui animam attollunt ad Deum, & efficiunt, ut Deus regnet in anima, regere possumus. *P. Doctore in morali Jesu Christi.*

Nisi granum frumenti cadens in terram &c. *Joan. 12.* Jesus Christus est granum frumenti decidens in terram, ut ibi mortuum plurimos pro mortem afferat fructus; verbum etenim divinum cecidit, ut ita dicam, in corpus terreste, & mortale: corpus hoc mortale post illius obitum cecidit in sepulchrum; & hic homo Deus, qui cum gloria resurrexit, singulis momentis adhuc in terram corporum nostrorum cecidit, ibi quodammodo moriturus. Haec omnia mortis genera sanctae vitae in nobis fractum producant; sed ut & ipsi cooperemur, ac illum producamus, necesse est, ut moriamur hanc sensum vitam destruantem; quemadmodum frumenti granum novam recipere nequit formam, nisi priorem amiserit. *Ibidem.*

Quotidie morior: 1. ad Cor. 15. Christiani hominis epigraphae haec esse debet S. Pauli: Quotidie morior, quotidie adlabo, ut mihi moriar. Nemo est, qui hoc modo mori non possit fese aliquo pacto mortificans; nostra valetudinis infirmitas, aetatis incommoda, temperamenti fragilitas nequaquam nos dispensant, quinam nostram reprimamus curiositatem, facietum aliquod verbum retineamus, solliciti, ac festinanter commoda nostra, atque delicias queramus. Ita dicere possumus: Quotidie morior, nec solum quotidie, sed momentis omnibus assidua mortificationis exercitatione. Mortificatio pro virtutum in nobis, id facere debet, quod mors pro necessitate. Mors nosse autem usum sensum nostrorum, bonorum possessionem, confanguineorum, amicorumque commercium; sed mortificatio ultro agit hunc usum, hanc possessionem, hoc commercium, ita ut haec omnia christiana vitam in sanctae mortis tyrocinium convertant. Immo haec voluntaria jugis mortificationis austeritate morti aserere possumus quidquid in illa magis funestum est, atque terribile. *Ibidem.*

Gladus ex utraque parte acutus. *Apocal. 1.* Mortificatio christiana gladus acutus vocari potest: 1. quia in spiritu aequo, & in corpore, in affectionibus, & in sensibus exercetur: 2. in corpore vero peculiariter duplici exercetur modo, altero quidem negativo, illi periculosos interdicendo voluptates, altero autem positivo, voluntarias austeritates illi imponendo; 3. quia gladus hic pertingit usque ad substantiam nostrae medullae, ut animam a corpore, ipsamque a seipso sejungat: Gladus ex utraque parte acutus. *Bironi in Adventu de Mundi damnatione Sermone undecimo.*

Vos autem genus electum, regale Sacerdotium. *1. Petri 2.* S. Petrus per haec verba inquit, Dei filium sacrificium suum quemadmodum in omnes fideles extendisse, ut omnes essent, ut ipse, Sacerdotes simul, & victimae. Et S. Paulus eodem in sensu addit, corpora nostra esse debere has victimas: Obsecro vos, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem: ad Roman. 12. Quaedam in his verbis oppositio deprehendi videtur; si enim victima debet mori, quomodo vivere potest? Sed Apostolus per haec innuere vult discrimen inter vetera sacrificia, & ea, quae in Christiana offerimus religione. In primis illis sacrificiis semper Sacerdos distinguebatur a victima, sed in Christiana mortificatione idem & victima simul est, & sacerdos quia ipse se offert, & immolat. Praeterea victima, quae in veteribus caeremoniis immolabatur, usum duntaxat vitam habebat; ideoque non poterat finem illam & retinere, & amittere; sed Christianus servat naturalem vitam suam, mortem vero vitis tantum, praevigilae habitibus infert. *Hostiam viventem. Ibidem.*

Qui odit animam suam &c. *Joan. 12.* Animadvertite, quod Salvator non iram, sed odium exigit in corpus nostrum; ira enim quidam impetus est petrantis, & nunquam aequali agens vi; sed odium diu videt, constans est, & habituale. Non sufficit ergo irasci, con-

contra corpus nostrum, ac illud aliquando impetu quodam devotionis mortificare; sed constant, & generosum nobis esse debet consilium quibuslibet in occasibus mortificationem hanc exerceant. Idem.

Peperit Saul, & populus Agag. 1. Reg. 15. Plerique fideles imitantur crimen Saul, qui a Deo iustus Amalecitas occidit delere, & omniaque in ore gladii vastare, pepercit regi Agag, & equumque vita frui, passus est. Volumus aliquo modo christiana religionis officio deservi, mortificamus id, quod minus interest, sed illi, quod caput est, preciumque; presertim vero miseriam eorum, quae ad carnem pertinent, tunc etiam cum nos illiciter, ut perdat. A corpore incipiendum est, quod in rege Agag nobis exhibetur, qui in Bibliis pinguis, & tremens appellatur. Videm.

In Salomonis Templo duae erant aere, altera quidem extrinsecus, ubi vestimenta jugulabantur, intus alia, & in sanctuario, ubi thura, & thymianata adolebantur; concinna figura duplicis sacrificii, quod christiani Deo debent offerre. Nos sumus Domini Templo, quemadmodum testatur Apostolus; in interiori templi huius parie, quae spiritus est, precum nostrarum illi sacrificium debemus offerre, quas Scriptura quidem thus, atque thymiana nuncupat; in exteriori vero templi huius parie, videlicet in corpore, oportet alterum Deo per sensum mortificationem sacrificium offerre.

Isaias Propheta caput 44. Idololatram irridet, qui ex eodem ligno partem arripit ad alendum ignem, alteram vero ad idolum fingendum, quod veluti Deum ornata, & colit. At nonne hoc ipsum hodierna die plerique fideles efficiunt? Anima, & corpus unum sunt totum, & unus homo. Huius partem, quae magis obiecta, contemptibilis est, in idolum convertit, quod veluti Deum venerant: Quorum Deus dicitur esse, ad Philipp. 3. Alteram vero partem igni tradunt aeterno comburendam, quia nullam eiusdem curam gerant.

In primo Iudicum libro legimus, Deum Gedeoni indignum concessisse victoriam contra innumerabilem Mandianitarum exercitum. Hic Dominici exercitus Imperator Dei iussa trecentos tantum ex omni numero delegit milites, quibus pro armis fideles tradidit telas, in quibus lampades accense latebant, ut iis fractis ex mutis militum collatione, ignis, & lumen nota appareret, terroremque iaceret hostibus. Haec figura est illius praesentis, quod contra infinium hostium nobis est deputandum. Gedeoni ita recentis hoc stragemate Mandianitas perterritus, & illos tali confusione in fugam coniecit, ut sese manibus vulneribus confoderent. Dicantur, hoc eodem stragemate plures sanctos viros utiliter usos fuisse. Conterperant, ut ita dicam, suum corpus, vas illud fidei insigni mortificatione, fractisque vas, effudit divinae charitatis flamma, qua erant accensi; ita ut virtutum ipsorum nitor, & exemplorum lumen confunderet, penitusque deleverit hostes salutis eorum, mundum videlicet, carnem, & demonem, qui in eorum interitum conjuraverant.

PARAGRAPHUS IV.

Loci, & Sententiae Sanctorum Patrum huius Argumenti.

Ita ut fortitudo vocatur, quando unusquisque ipsum vincit, nulli illicite emollitur, atque insectitur. Ambros. 1. 1. Offic. c. 47. Caro, id est corpus, sic crucifigitur, si desideria eius coercantur. Idem. Quod scitiam estimam, gratia est; quia caro danti maritur, & blanditiae enervatur. Tertull. 1. de Penit. Voluptatem velle voluptas est maxima, nec ulla maior est visio, quam ea quae voluptatibus refertur. S. Cyprianus. Habent sancti Viri hoc propositum, ut quo semper ab illis longe sint, a se plerumque etiam licita abstineant. Greg. 1. 4. Dialogi. Cogitandum summopere est, ut qui se licita meminit commisisse, a quibusdam etiam licitis studeat abstinere. Idem in Evang. Non vis in Deo castigari nec in hac, nec in altera vita? si iudex tui spiritus, rationis a te exigo, te reprehende, & corrige. Chrysost. in 1. ad Corinthi. Paulus castigabat corpus, non ad solam castitatem; sed ut corporis castigatione erudiretur animus, & magis posset de virtutibus cogitare. Hieronymus in Epist. ad Celsantianum. Iustorum fortitudo est carnem vincere, propriis voluntatibus contraire, delectationem vitae praesentis extinguere.

hujusmodi supra pro aeternis praemiis amare. Greg. 1. 4. Moral. c. 9.

Necesse est ut artem continentiae sic tenemus, quantum non carnem, sed carnis vitia occidat. Idem lib. 30. Moral. cap. 28.

Hinc hostem (nempe corpus) habemus perpetuum, & fidei nostrae. Chrysost. Homil. 60. in Genesim.

Castiga corpus tuum, & diabolum vincas; hoc enim modo Paulus adversus illum docuit esse pugnam. August. in 1. ad Corinthi. c. 9.

Exercitio me, ut ille (nempe Deus) faciat, ad de me parat, ut ille sublevent, ut placeat solis ejus: nam, & victima exercitatur, ut in aram imponatur. Idem, de utilit. jejunii.

Omne opus leve fieri solet, cum ejus praemium cogitatur, & spes praemii solacium est labori. Idem, Epist. 143.

Si repugnant corpore, quod volumus facere, non possumus, infrmandum carne est, ut opera faciamus. Salvian. ad Cethur. foream.

Christi non ex parte, sed integro est crucifixus, ut nos ex toto moriamur peccato. S. Anselm.

Hostia vivens est corpus pro Domino assiduum, quod & hostia dicitur vivens, quia vivit virtutibus, & est in vitam occisum, Idem, in Epist. ad Romanos.

Genus martyrii est, spiritus facta carnis mortificare; illo nimirum quo membra cadunt ferro, hinc quidem mitius, sed diuturnitate molestius. Bernard. Serm. 30. in Cantico.

Decendas est homo se habere corpus suum sicut agrotum, cui etiam multum volenti invidit suam negandam, vitia etiam volenti injungenda. Idem, Epist. ad Fratres de Monte Dei.

Sic amet anima carnem, ut non in carnem transisse videatur. Idem, Serm. 19. in Psalm.

Quid mirabilis, aut quod martyrium gravius est, quam inter epulas esurire? Idem, Serm. de omnibus Sanctis.

Ista charitas, tempore parere corpori, deservit charitatem; talis misericordia crudelitate plens est, quia videlicet in corpore servitur, ut anima fugatur. Idem, Apolog. ad Guill. Abbat.

Qua enim charitas est carnem dilige, & spem negligere? qualis misericordiam ancillam restere, & dominum interficere? nemo pro hujusmodi misericordiam speret se consequi misericordiam. Idem ibidem.

Noli o corpus! noli praevire tempora, omnia tempus habent; parere ut nunc anima pro se laboras, magis autem collobora ei, quoniam sic comparavis, & conregnabis. Idem, Serm. 6. de Adventu.

Simus nos crudelis, non parcendo, scilicet corpori, & hoc plane parcendo crudeliores. Idem, Serm. 10. in Psalm. Qui habitat.

Homo dicit, ne trepidus exercere hominem illum qui de terra est, qui se deprimi usque ad terram, & conatur deprimere usque ad inferos. Idem, Epist. ad Fugerium sancti Dionysii Abbatem.

Quanto magis corpus vincatur, tanto amplius animus exoneratur. Idem, in Sent.

Quod periculosum est, hostem nostrum, (corpus) ipsi est inimicus sustinere, perimere eum non licet. Idem.

Servorum Dei praesertim est non solum casuales sensus per disciplinam resistere, sed etiam per mortificationem extinguere. Richardus a sancto Victore super Genesim.

Si vis perfectam habere philosophiam, omnibus abstineat, omnia sustineat. Lib. 1. de Imitatione Christi cap. 25.

Quanto caro per afflictionem magis vincatur, tanto spiritus amplius roboratur. Idem, lib. 2. cap. 12.

Si remissum profectus videris, cetera facilius subjungas; profecta victoria est de semetipso triumphare. Idem, lib. 3. cap. 53.

Tantum profectus, quantum tibi ipse vis insuleris. Idem cap. 25.

Tantum virtutis adfuerit, quantum voluptatis detraxeris. Senec. Epist. 113.

Attendantur ad penitentiam, fratres, ut durissimum possimus evadere iudicium Dei viventes. S. Bernardus in Sermone de S. Joanne Baptista.

PARAGRAPHUS V.

Quid ex Theologia ad hic Argumentum referri possit.

Mortificatio, quae generatim spectatur, libera est; ac voluntaria anima a voluptuosa vita separatio, nec abnegatio est illicitum voluptatum, & facilissime eam etiam, quae, quamvis licent, nihilominus ad vitam aliquod additum possunt asperire. Corporis, vel carnis mortificatio magis peculiariter consistit in voluntaria sensibilibus voluptatum privatione, sive prohibita sint, sive fecus, & in austeritate, quae in corpus

Mortificatio, nec definitio.

pus exercetur, illi eas insurgendo poenas, quas ipsi nobis imponimus, ut placeamus Deo, vel ut a peccato nolmet arcemus.

Austeritas vitae, quam ad hanc finem consecramur, seu nobis ea interdentes solatia, quibus Indulgere, seu illa abnegantes commoda, quibus frui possemus, variis nominibus in Scripturis, & a Sanctis Patribus appellatur. 1. Vulgo dicitur Mortificatio; non enim est integra, & perfecta mors animae in omnibus, quae mundana sunt, & voluptuosa; sed certamen est, & comatus, quem exerimus, ut iis moriamur, videlicet, ut ab his omnino separemur: 2. Vocatur abnegatio sui ipsius, juxta illud Salvatoris Matth. 10. verbum: Abneget semetipsum; efficit enim, ut immoderatum corporis nostri curam relinquamus. 3. Circumscissio est nomen illi tribuitur; ita enim a Sancto Paulo nuncupatur. 4. Dicitur etiam odium sui ipsius juxta illa Jesu Christi Joann. 12. verba, quibus haec nobis austeritas imperatur: Qui non odit animam suam, non potest meus esse discipulus. 5. Vocatur etiam vis, quam sibi quique infert, juxta illud Matth. 11. Regnum caelorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. 6. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 7. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 8. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 9. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 10. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 11. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 12. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 13. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 14. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 15. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 16. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 17. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 18. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 19. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 20. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 21. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 22. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 23. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 24. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 25. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 26. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 27. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 28. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 29. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 30. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 31. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 32. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 33. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 34. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 35. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 36. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 37. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 38. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 39. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 40. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 41. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 42. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 43. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 44. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 45. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 46. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 47. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 48. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 49. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 50. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 51. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 52. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 53. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 54. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 55. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 56. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 57. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 58. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 59. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 60. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 61. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 62. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 63. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 64. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 65. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 66. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 67. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 68. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 69. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 70. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 71. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 72. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 73. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 74. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 75. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 76. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 77. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 78. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 79. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 80. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 81. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 82. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 83. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 84. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 85. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 86. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 87. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 88. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 89. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 90. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 91. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 92. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 93. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 94. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 95. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 96. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 97. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 98. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 99. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus. 100. Denique Crux appellatur: Qui non accipit crucem suam, & sequatur me, non est meus discipulus.

Quodam fit mortificatio in objectum.

Mortificatio exterior ad interiore acquiritur prodesse debet.

Quid faciendum illis qui magnas mortificationes nequeunt exercere.

Cur vita nostra in mundo iugis esse debet, mortificatio.

aufferre, quin sibi mortem conficcat. Tota evangelica doctrina huc tantum spectat, ut in nobis occidat vitam carnalem, quae efficit, ut animae Deo moriantur, ut destruantur corpus peccati, ut in nobis concupiscentiam extinguamus, quae voluntaria, quae nostris adest innoxia, mors haec voluntaria, vel coereamus. Haec adest animabus omnes voluptuariae vitae sensus, animam ad eminentem dignitatem attolli videlicet illam perferant Jesu Christi imaginem efficit. Verum cum concupiscentia, quae radix est peccati, semper in corrupta naturae substantia vivat, nequaquam corporis afflictionibus eam conamur extingui; quippe semper reviviscere, & simul afflictiones omnes, quae mortus exitumamur, iterum germinant. Postquam quidem inire consilium mundo, & nobismetipsis moriendi, hoc ita perferre nequimus, ut in vita, & actionibus nostris aliquid veteris fermenti nequaquam permaneat. Quid ergo faciendum? Semper delectandum est, & totis viribus adiuendum, ut eradicetur per mortificationem haec sensibilibus bonorum cupiditas.

Non admodum facile est iustum rebus in omnibus servare temperamentum, in iis vero praesertim, quae ad corporis curam pertinent. Voluptas semper sub necessitate colore obrepit, & amor proprius ad varias gerit personas, modo medici pro valetudine, modo directores pro conscientia. Nobismet igitur sciendum non est, sed eorum adhibendum consilium, qui conscientiam nostram moderatur. Illud vero maxime alta mente repositum; iis, qui periecit Deo volunt adhaerere, ac omnino sese illius devovere servitio, corporum quidem minimam, animarum vero maximam curam esse gerendam. Neque ideo vitandum est in iis, quae ad corpus attinent, nullam esse discretionem adhibendam, ne, cum carnem castigare vis, tua valetudini officias, & corpus nequeat amplius operam ferre animae, ut suo serviat Creatori. Equum est, in teipsum severissime animadvertere, ne in Dei viventis manus incidat; verum ne quid nimis fiat, quod majus aliquod bonum prohibeat. Praeterea quod immodica severitate virtutis jugam efficiendum non est adeo grave, ut animabus inimicus illius excutiendi libido laboratur.

In mortificationis exercitatione ordo servandus est; & hic ordo est, ut incipiamus nosmet in iis rebus superare, quae extrinsecus accidunt ex nimia eorum veritate, quibus subditi sumus, & qui imperiose nos sua auctoritate abutuntur. Inde gradus faciendus est ad ea, quae sunt necessaria, videlicet ad observantiam earum rerum, quae praestare tenemur, & quae divina, & ecclesiasticae leges nobis praescribunt, vel quas illi jubent, quibus imperandi vis est, quamvis illas exequi non sine aliquo naturae detrimento valeamus. Deinde ad ea, quae nobis humiliter ab illis faciendus, atque ad virtutis huius intuitum ab illis abstinendum est. Denique nobismetipsos pares imponere debemus, puta jejunia, cilicia &c.

Satis crebro accidit, ut mortificationes carnis, austeritates, & jejunia omnino sint ad tentationes superandas, earumque vim infringendam, necessaria; sive necessitas haec ex corpore nostro procedat, cujus vires imminuenda sunt, ut minus nocere, minisque ad peccandum valeant sollicitare; sive ex parte Dei, a quo gratia nobis obtinenda sunt, ut de hostibus nostris referamus triumphum, quod vulgo obtinere non possumus, nisi precibus nostris voluntarie hujusmodi mortificationes accesserint.

PARAGRAPHUS VI.

Delecti ex Aestheticis, recentioribusque Concisionariis loci huius Argumenti.

Mundi amatores adeo delicato sunt ingenio, adeo mundani corporis voluptatibus dedito, adeoque a nimis etiam christiana religionis austeritatibus alieno, ut ne nomen quidem earum pati possint. Eas respiciunt tamquam mortis umbram vitae voluptatibus funestam. Se fe illis opponunt, & nisi eas de medio tollere valent, in eos saltem irascuntur, atque succedunt, qui ipsos ipsidem subjicere velint. Haec autem mundanorum mollietas consistit in habituali quadam dispositione, propter quam nequeunt, hoc est, nolunt aliquid, vel pro Deo, vel pro animarum suarum salute pati, sive hoc proficiscatur ex inordinato amore carnis suae, cujus passim idololatras sunt; sive inde oritur, quia spiritualibus rebus, vel fidei objectis minime afficiuntur, sive etiam ex falsis mundi placitis, quibus mortuus adhaerescunt.

De modo in corpore mortificationibus servandis.

Ordo in exterioribus mortificationibus servandis.

Carnis mortificationes necessariae sunt ad tentationes vincendas.

provenia; sed quocumque sit causa, omnia pre-
textuum genera inquirunt, ut se ab iis dispen-
sent officis, qua a Christiana professione separati non pos-
sunt. *Bona sermone undecimo Adventus, de Mundi
damnatione.*

Dipositio
in his fidelis
q. liber esse
debet mortifi-
cationis ex-
ercenda.

Christiani statim generosam concipere debent men-
tem, & in corde suo quandam habitalem efformare
dispositionem assamendi, ac perferendi omnes sensum
mortificationes, quae necessariae essent ad obtinenda omnia
Christiana religionis munera, tot linguis, quot ha-
bent, vel animae facultates, vel corporis sensus Salva-
tori dicentes, quod olim S. Petrus: *Tunc paratus sum,*
& in carcere, & in morte ire. Luc. 22. Adendi ne
sunt tenebrosi carceres, ut miseris, qui ibi in com-
peditibus gemunt, solatium, vel xenodochia; ut agro-
tarios subsidium aliquod afferat; tristitiam horum
locorum squalor, & hominum miserorum adspe-
ctus, quos natura tantopere perhorrescit, me non prohibe-
bant, animi mei ipsam superbiam repugnantiam,
etiam si illis potum, & escam praeberet oporteret: *Te-
cum paratus sum* &c. Haec spiritus preparatio est veluti
sacrificium interius Deo acceptissimum, & per se
meritorium, licet etiam opere non perficiatur; & alio-
quin necessaria est, ut non disipat ad proximi mortifi-
cationum, cum se obtulerit occasiones. *Idem.*

Christiani
mortificatio
iustis esse de-
bet.

Inter legis antiquae, & Christianae religionis sacrifi-
cia hoc intercedit discrimen, quod in prioribus illis
caeremoniis victimam semel tantum mori poterat, atque
cum immolabatur, & vitam, & doloris sensum simul
emittebat; & ita una tantum mors tantum consummabat
sacrificium. Verum in Christiani mortificatione
alter accidit, cum enim haec moralis tantummodo sit
mors, & naturalem non auferat vitam, sed pravos
dumtaxat actiones auferat, quin illa evellat princi-
pia, unde oriuntur, dici potest homo quodammodo
sui ipsius esse superfluous, ut spiritualis mortis huius
dolores sentiat, & ut pluries moriatur. Hinc sequitur,
quod sacrificii huius perfectio consistit in harum
auferatam continuatione, & in multiplici, iteratae
quae mortis serie, quae totam Christiani vitam comi-
tari debet, ut Jesu Christo dicere possit, quod dicebat
Apostolus ad Rom. 8. *Propter te mortificamur tota
die, ut sicuti sumus sicut opus vestrae.*

Mortificatio,
martyrio pro
testi comparat.

Ultimus Christianae fortitudinis copus est ferre mar-
tyrium: ad sepe ad martyrem efficiendum unum dum-
taxat hore quadrans sufficit, ac tormenta, quae gene-
rositatis illius obiecta fuerunt, omnia intra modicum
hoc temporis spatium congregata fuerunt. Sed cum
martyrium, & sacrificium hominis Christiani in om-
nem illius vitam quodammodo effusum sit, peculiaris
opus est constantis, quae, ut ita dicam, totam au-
feratam extensionem amplectatur, ita ut neque eam
diuturnitate fatigetur, neque earum multitudine
deterreatur. *Idem.*

Quomodo
unquamque
seipsum exci-
tare debet ad
se perferen-
da, quae in
Christiano
sunt.

Ne Christiana mortificatio nos terreat, illud nobis
adhibendum consistit est, quod Tertullianus praebe-
bat martyribus, ut eos contra mortis metum confir-
maret: *Colloquatur spiritus cum carne de carnisio se-
lute.* Christiani spiritus cum propria carne disceptet,
dupliciter lingua loquatur, altera quidem, quae il-
li neget, quod illa cupit, altera vero ut illi pre-
senteat, quod illa minime vult. Caro sollicitat spi-
ritum, ut suis consentiat tentationibus, sibi hanc
voluptatem, & oblectationem permittat: *Colloquatur
spiritus:* Spiritus se nolle respondet, & ne prae-
grediatur, prohibeat. Austeritas aliqua exercenda
est: vellet quidem caro se ab hac severa necessitate
dispensare: *Colloquatur spiritus cum carne:* Spiritus im-
peravit voce carni precipiat, ut has perferat mortifi-
cationes tanquam communi salutis, & utriusque felicitati
necessarias. *Idem.*

Difficultas
quae mortifi-
cationis ex-
ercenda.

Mortificationis exercitatio difficilis est, quia sensu-
bus auster est, & corrupte naturae affectus lascivit.
Amor, quo brutalem hanc nostram partem complecti-
mur, illius suscipit causam contra religionis officia,
quam hostis, si procul accendat. Nos vero fallax, &
iniquum iudicium fatimur, quia haec mortificationis
severitas possimum in duplici austeritate genere
consistit, quarum altera austeritas est privationis, quae
a sensibus amovet illegitimas voluptates, & saepe etiam
legitimas, cum earum afficiuntur illecebrae; altera
austeritas est positiva, quae eisdem sensibus affligit ad
prevertenda, vel inhibenda flagitia, quae eadem volup-
tates parere possunt. *Idem in Quadragesima sermone
secundo pro die Cinerum.*

Cum corpus
fuerit parti-
cipet peccatis,
potius licet
desit, illius
per mortifica-
tionem.

Cum corpus sit particeps, & minister scelerum,
quae cor meditatur, opus est, ut particeps quoque sup-
plicii fiat per mortificationem, & austeritatem, quae
flagitia ejusdem congrua esse debet. Attamen vos ipsi

ad examen revocare, o fideles, quid in vita vestra
austerius, aut mortificationis, quam antea inveniantur.
Haec omnia commoda, atque delicia tanta sollicitudine
ne ab amore proprio conquestis, omnes illae excep-
tiones, quae in criminismodi affectuum fractura re-
levantur, superflui ornatus, quos quilibet sibi per-
mittit, consuetudines, quae tunc solum culpa vacare
videntur, ubi cum praeteritis flagitiis comparantur,
secrete obmurmurationes contra severitatem legis, quae
nobis prohibent ea, quae adhuc concupiscunt, as-
fectiones, o magis periculose, quae magis auferunt
Deo cor, quod ille petit ex nobis. Quid! summa sol-
licitudine sibi contra tempestatum rigores praecavere!
Ob levissima incommoda jejunia ab Ecclesia praescri-
pta intrinsecus! Brutalem, apertamque libidinem in
magis delicatam, industriamque voluptatem conver-
torem efficiuntur proximi redigere nullo poenitentiae,
vel mortificationis spiritu animatum, haec ea sunt,
quae conciliari nequeunt cum virtute, quae & peccata-
rum, & quidquid peccato accedit, odit, & execra-
tur. *Spei sermone in Dominicis, quarta Adventus
Dominica.*

Somno cum modo indulgere, & sobrie vesci, mode-
stis vestibus uti, ac temperanter sese recreare, inu-
tilibus colloquiis nequaquam dissipare mentem, spe-
ctaculorum vanitatem fugere, periculosam evitare solita,
ovium circumstantia lingua, oculis, sensibusque
apponere, carnem jejuniis, precibusque spiritum ma-
cerare, in domum luctus frequentius, quam convi-
vii se conferre, dolorosa Dominicae passionis mysteria
meditari, Jesum Christum in membris eius invisere,
coniari, sique operi asserere, haec, o fideles, idea
est interna circumcisio, quae in lege gratis non
minus est necessaria, quam in lege Moysi exterior
fuerit circumcisio. Omnes evangelii paginae repletae
sunt rationibus veritatem hanc comprobantibus. Man-
di Salvator affirmat, eum, qui crucem suam non ge-
staverit, ipsius non esse discipulum. Apostolus ait,
viduam in deliciis viventem mortuam esse: docet mem-
bra nostra, quae sunt super terram, esse mortificanda,
ipse corpus suum severe castigat, & redigit in fer-
vitatem, & declarat omnibus Jesu Christi discipulis,
carnem suam cum concupiscentiis esse cruciendam.

Idem Sermone pro die Circumcisionis.

Quid est Christianissimi circumcisio? & quid se cir-
cumciderit? Est seipsum armare gladio sanctae severi-
tatis evangelicae, ad praestandum nonnumquam per sen-
sibiles austeritates in carne, & semper per invisibiles
impressiones in anima id, quod in quadam corporis
parie gladius circumcisio operabatur. Se circumci-
dere, Sanctus Augustinus ait, est impositus carnis
motus domare, indelensiter contra seipsum decertare,
cupiditati sensum id subtrahere, quod in ipsa magis
vividum est, & aere; divortii spiritum inter se, &
sensu staturae, & imitari Josephum, qui, ut nefarias
impudicae mulieris artes eladeret, secum cor suum ab-
tulit, sique pallium reliquit: Se circumciderit, S. Prof-
per ait, est bonorum huius mundi perfrustationem ab
usu, affectum a possessione separare, seorsum vitam huius
bona, & cor suum sejungere, quin illa mutuo adhaere-
scant, vivere instar viatoris, vel potius mortui, sem-
per inter honores humilem esse, inter gaudia mortifi-
catum, inter solatia moderatum, poenitentem inter vo-
luptates, pauperem, rebulque omnibus egentem inter
divitias. Se circumciderit, secundum S. Pauli doctri-
nam est, esse in mundo, & mundi spiritum non habe-
re; rebelle corpus in sevitatem redigere, & in pec-
catori carne Salvatoris signata circumciderit: est, &
secundum ipsius Jesu Christi dogma, crucem suam ba-
julare, & ea omnia, quae possidentur, relinquere, ut
discipulis illius adnumerari possimus. *Idem in specimine
sermone pro Adventu, Sermone de Circumcisione.*

Martyrium fidei adhaeret, cum enim omnis Chris-
tianus esse debeat telix veritatis, debet quoque simul
martyr esse religionis, saltem ex animi sui dispositio-
ne, nisi se ipsa cruciatum, & suppliciorum passione
sit martyr. Quamobrem Tertullianus ait, eos, qui
imposuisse necessitatem subendi martyrii, ut illum
propugnarent. Non desit, S. Augustinus ait, marty-
rium, quod sit sine sanguinis effusione: *Martyrium est
sine sanguine.* Martyrium hoc consistit in constanti,
certoque animo sui sanguinis effundendi, si res po-
deret, potiusquam religionis officium honoris ren-
dendi, & evangelicae legis violandi, sub huius parti con-
ditione in ecclesiam ingrediuntur. Sed altera non desit
species martyrii, Sanctus Augustinus ait, concupiscentia
videlicet, & affectionem mortificationis & libidinis
frangere, itam mirique praesentis est. At hoc bene
ant-

Mortificatio
sua actus a
sensibus ex-
ercenda, quos
Scriptura nos
docet.

De Circu-
misione
circum-
sione.

Mortificatio
est species
mors.

Insigni San-
ctitate, vi
austeritatis
& mortifica-
tionis.

Mortificatio
& austeritas
Christiana
species est
martyrii.

In quo & quo-
modo exer-
cenda sit mor-
tificatio.

animo elis, fideles, ut mortem potius obire velitis,
quam hanc vobis licentiam permittere, quam impure
cogitationis consensum praeberet? &c. *Idem sermo
secundus, Sermon de fide.*

Omnia nomina, quae ab evangelio christianis defen-
duntur, satis ostendunt, illis in iugi sensum mortifi-
cationis esse vivendum. Christianus modo appellatur
crucifixus, modo homo mortuus, & modo victor; sed
quocumque in statu consideretur, patet, illi christi-
anum mortificationem esse quam maxime necessariam.
Primum ex his nominibus praequam consideremus.
Homo crucifixus a terra sublati est; oculos habet,
ac nihil videt eorum, quae alios perstringunt; manus
habet, sed immobiles; cor habet, sed sensibus carens,
mortuus homo externam duntaxat hominis habet spe-
ciem, ac neque spiritum habet, neque cor. Admirabi-
lis veri Christiani figura; a terra sublati est, sensus
illius fidei carens, nulla se afficiuntur, nulla
moventur &c. *Idem prima Quadragesima Dominica.*

Omnes externa mortificationes irritae sunt, nisi in-
terior accellerit mortificatio. Frustra corpus jejuniis
affligitur, nisi spiritus quoque humilitate subigatur.
Christiana virtus alteri operatio esse non potest; fe-
veritas charitatis nequit adversari: ita vita probitas,
quae me replet acrimonia adversus proximum meam,
procedit ex interiori improbitate, propter quam om-
nem illum meritum amitto, ac me dignum praebere eam
dem exprobratione, quae Jesu Christo olim Scribas,
& Phariseos increpabat, qui externas legis caeremo-
niae summa officia fide servabant, cum interim om-
nem legis spiritum profus negligenter; cum enim cha-
ritas sit plenitudo legis, omnia religionis exercitia,
omnes vitae austeritates in nobis majorem inflammare
debet charitatem. *Idem Sermone pro decima septima post
Pentecosten Dominica.*

Christiana mortificatio est mors illa spiritualis, quae
nostras disponit animas, ut ad gratiam reviviscant;
haec efficit, ut sensibus, affectionibus, & mundo mori-
amur, ac in eum statum adducit, ubi gloriosam vitam
iterum incipere valeamus. Neque parandum est,
S. Chrysolomus inquit, per martyrium unice nos morte
Jesu Christo jucundam, acceptamque subire posse.
Alter adest ignis, per quem Deo tanquam victimam
nos offerre possimus; ignis, exempli gratia, volunta-
riae paupertatis, ignis acrimoniae tum carum, quae a
Deo immituntur, tum earum, quibus propter Dei
amorem nosmet ipsos subicimus. Ex profecto posse
in deliciis, convestitionibus, & luxu versari, & pro
hac molli, & voluptuosa via eligere vitam austeram,
difficile, & mortificationem, nomine hoc est offerre Deo
verum holocaustum? Mortificate, & crucifigite corpus
vestrum, & huius generis martyrii coronam percipietis.
Idem sermo quartus, Sermon pro Dominica Paschalis.

Spiritualiter mori est abrenunciare mundo, & ab eo
se in minus corpore, animo fatente recedere; omnium
visibilibus, terrenarumque rerum affectum exuere; de-
nique spiritualiter id esse, quod mortui reipsa sunt,
hoc est, non affici illa re, quae in terris est, & nul-
lam inordinatam habere affectionem, Christianissimi Phi-
lopholus, S. Chrysolomus inquit, in eo posita est, ut
mundum tanquam nobis mortuum spectemus; & nos
ipsos tanquam huius eodem mundo mortuos consideremus.
Huius rei nobis in seipso exemplum praebet
Apostolus ostendens, se non solum rebus terrenis non
magis affici, quam viventes homines mortuis afficiantur
corporibus; verum etiam non magis quam mortua
corpora aliis mortuis corporibus afficiuntur. Haec est
S. Joannis Chrysolomi sententia. *Idem.*

Mirum esse non debet, si cum jejunium quovis
tempore adeo mirabiles effectus pepererit, felices ob-
tinere effectus in sancto hoc viro, qui cum eodem
ad infantia abfuerit, in eodem usque ad mortem
se exercant. Huius adjecti vigiliis, cilicia, severis-
simas austeritates; sciebat, christianam mortificationem
non solum patrorum scelera esse remedium,
sed praesentissimum etiam antidotum ad ea praecavenda,
quae possent patrari; eum, qui se mortificat,
non exiari tantum illa, quibus nos humana fragilitas
subicit, verum etiam infirmare imperium concu-
piscitiae, quod in nobis ad mortem usque roboratur.
Ceterum bonus hic Pastor Jesum Christum pro-
typum suum imitabat, cum licet sanctus, & inno-
cens Deo fias obrebat austeritates, ut populi sui fe-
clera exiaret, quemadmodum Jesus Christus eadem
sanctitas, & innocentia, ut mundum salvaret, sese in
crucem obtulit Patri. *Idem in specimine Panegyricum,
Panegyricus S. Nicolai.*

Ut sciamus, quantum in re christianam mortificationem
exercere possimus, sciendum est, in mundo alias
esse res, quibus uti hominibus fas est; alias, quibus

uti nefas; alias, quae ipsi inquirimus, & quae nobis
bona videntur; alias, quae iugimus, & quae in
malorum numero recensentur. Fideles autem, pri-
mum observare debet, quoniam sint huius mundi res,
quarum usus fidei interdictus est; ut ab illis proxi-
mus abhorreat; secundo, animum suum ab iis erui-
tum debet avellere, quibus uti potest, & quae re-
tinere piaculum non est; tertio scilicet praeparare
ad recipiendi de manu Domini omnia mala, quibus
illi placuerit vitam pascere, quia illa unquam au-
diatur querela de his casibus, quibus istius iusti ma-
xime adversantur. Sed praeterea seipsum mortificare
debet in rebus plurimis, quarum usus permittitur esse,
corpus suum voluntariis austeritatibus, ut dum-
taxat, austeramque vitam Jesus Christus duxit, imi-
tetur. *Lambert in anno evangelio tom. 6.*

Quamquam veteres solitarii, atque alii plurimi fan-
tate praestantes viri hanc non habuerit sanctorum
morsis sibi procurandae iustitias, quae exer-
cuerunt; haec tamen mortis momenta accelerabant, ne-
que dubio locus esse posse, quo minus hac in re cor-
porum suorum puritatem, animarumque sanctitatem
vita diuturnitati praestulerint. Incomparabiles viri il-
li, qui ex Jesu Christo didicerant, animam suam
odio habendam esse, ut illius incoluntiam fuderent,
sciebant, se non posse melius uti ea, quam a Deo re-
ceperant, vita, quam si illius iacturam faceret pro
gloria ejusdem per poenitentiam, atque austeritatis mar-
tyrium, ut sese in aeternum mortis necessitati subtra-
herent. Si qui arbitrantur, salva conscientia corporis
sui valetudinem intinamari non posse, & vita sua dies
imminuere, serio animum advertent ad tot, tamque
varias condiciones, quae huius eadem malo finit obno-
xia, & quas nihilominus nemo sanus damnaverit, fa-
cile de sententia decederent. *Abbas Trappensis libro de
monastica vita officio.*

Si iuta conscientia mundi negotia obire possumus,
quorum munera, officia, & exercitia ferre cura neces-
sitate ad mortem adducunt; quo potiori iure libet
Christianis, qui Jesu Christi crucem ferre tenentur,
voluntarias austeritates amplecti, ut passiones illas
in se repraesentent, ut mortem ejus venerentur, ut
carnem subigant, corpus subiciant, sensus, & affec-
tiones coarcent, ut per haec sanctitatis exercitia di-
gniores se praebant illo, cuius servituti omnes devoti
sunt. Nonne esset gravissima iniuria impudentia,
indifferentia, ac temeritatis nomine redarguere id,
quod effectus est discretiois, fidei, pietatis, ac reli-
gionis plenissima; *Idem.*

Austeritas, & poenitentia vita martyrii est, & sacri-
ficium, quod omnes charitatis debemus, quae vult
ut nosmet ipsemet Jesu Christo conformes, qui est
vix dolorum. Dicamus aliquid amplius; haec species
est martyrii, quod iustitiae illius pro ceterum nostro
meritum expiatione debemus. Sed quomodoque nunc his
satisfacit numeribus, & debitum hoc in christiana
religione dissolvit, ubi tam pauci videntur poeniten-
tes, & mortificati, & ubi illi pro ceteris virtute praedi-
candi habentur, qui non se magis mortificant, sed qui
se minus, quam ceteri, palpant? Fatendum enim est
mundi, & mundi christiani vitam nihil esse aliud,
quam vitam mollem, & voluptariam, ubi omnes cor-
poribus suis omnia procurant commoda, & magnifice
habitare, commestari, ales, spectaculis jucundis, vifi-
tationibus, ne quid pejus dicam, tempus terere con-
tendunt. Haec vita innocens habetur, & dummodo
quodam voluptatum scandalis amoveatur, cetera fas
esse decurrit, ac integram esse existimatur, sensibus
ea omnia, quae cupiunt conferre. *Auctor Sermonum
Christianorum, Sermon de S. Francisco Paulano.*

Christiana mortificatio non obligat solum, ut eas vo-
luptates, quae prolixius criminose sunt, necnon solatia,
quae cum periculo conjuncta sunt, cuius generis sunt
spectacula, choreae, mundanae conversationes, procul
amoveamus; verum etiam illa moderemur, quae vel ni-
mis magna sunt, vel nimis frequentia; quamvis enim
omni culpa vacare videantur, jam minime vacant,
cum modum excedant, & vulgo in hominis corde
producant quandam mollietate, & ignavia affectionem,
quae praeterquam quod christiana religionis spiritui op-
posita est, animam vim obtundit, atque constantiam ipsa
profigat, ut illa minime valeat peccato, omnibus
quae salatis suae inimicis resistere. Denique mortifica-
tio nonnumquam cogit, ut nobilitatis maxime in-
nocuarum, legitimarumque voluptatum usum interdi-
camus, ac expandiam, ut Sanctus Gregorius inquit,
fallacem vindictiam, quam nobismet vindicavimus; nobis
permittendi maxime noxia, & criminosa oblecta-
menta. *Pater Nepveu in spiritu christianissimo tractatu
secundo capite primo.*

De metu vi-
tium immine-
ntium per austeri-
tatem.

Quomodo
que mortifi-
cationem exer-
cetur.

Mortificatio
efficit, ut in-
nocentiam etiam
moderemur
solatia.

Mortificatio virtus est, quae...

lent cupiditate. Mors hic voluntaria, quae auert...

Gratia nobis modo data est, ut nostros vices...

Deus in anima se gerit, velut Rex in Regno...

Audio sanctos, inique pietate, & doctrina vi...

Quamquam Deus vos ad religionem minime voca...

Ex ipsis Ecclesiae incunabulis hic percrebuit ven...

O nos beati fi ita mori possemus, & vite nostrae...

Gratia nobis...

Deus in no...

Oratio sine...

Mortificatio...

Tota nunc temporis Ecclesia in laetu est, & peni...

Si nos Iesus Christus invitat, et nostram ferentes...

Ex Baptismate nostro validum desumimus argumen...

Mortificationem vacare debemus quatenus peccatores...

Postquam Iesus Christus mortificationem instituit...

Inordinatus nostrorum corporum amor a necessario...

De mortificatione praclarum nobis documentum pra...

Perfatum esse debet, religiosum crucibus, & pas...

Ne minima quidem se nosmet privare possumus...

Secundum S. Augustinum sententiam, nondum Christi...

Spiritualiter mori debet mundum abdicare, ab eo se...

S. Paulus, qui erat vas electionis, corpus suum ca...

De religio...

Quam parum...

Sine Cruce...

In quo confi...

Mala, quae...

Mortificatio...

Quatenus...

Christiane...

Christiane...

Quatenus...